

Ποιηθεῖς ὑπὸ Φιλοθέης Μοναχῆς

Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἱ.Μονῇ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καὶ ἐγκριθεῖς ὑπὸ τῆς Ἱ.Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός....

Ψαλμὸς ΡΜΒ΄ 142 Κύριε εἰσάκουσον....

Ἦχος δ΄ Θεὸς Κύριος...(τετράκις)

Τροπάριον. Ἦχος δ΄. (Ὁ ὑψωθεῖς...)

Τῷ μαρτυρίῳ σου ὅσια στεφθεῖσα, αἱμάτων ρεῖθροις σου σεπτὴ φοινιχθεῖσα, τῷ Βασιλεῖ παρίστασαι ὡς ἄμωμος ἀμνάς, καὶ κατατρυφῶσα νῦν οὐράνιων θαλάμων, ἐφελκύεις ἅπαντας, εἰς ὁμοίους σου ἄθλους, καὶ μεσιτεύεις νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Δόξατοῦ Ναοῦ

Καὶ νῦν...Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ...

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς

Ὡδὴ α΄ Ἦχος πλ.δ΄.

Δεῦτε ἱκετεύσωμεν οἱ πιστοί, Φιλοθέην ὁσίαν, τὴν προστάτην τῶν Ἀθηνῶν, εἰρήνευσον μήτηρ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ταῖς πρὸς Θεὸν θερμαῖς ἱκεσίαις σου.

Παθῶν ὀλέθριων τοῦ δυσμενοῦς, ἀπάλλαξον, Μῆτερ, τοὺς σοὺς δούλους τοὺς ταπεινοὺς

Καὶ ρῶσιν ψυχῶν τὲ καὶ σωμάτων,

Ταῖς σαῖς πρεσβείαις τοῖς πᾶσι δώρησαι.

Γενναίῳ φρονήματι, ὦ σεμνή, ἐδίδαξας πάντας, τῶν τοῦ βίου καταφρονεῖν, καὶ τάς ἐξοφωμένας διανοίας, ταῖς ἀρεταῖς σοῦ καταύγασον, δέομαι.

Δέσποινα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, τὴν ἐσκοτισμένην τῷ φωτί σου καταπλουτεῖς

Ἐκ παντὸς κινδύνου ρῦσαι πάντας, τῆς Φιλοθέης ταῖς θείαις δεήσεσι.

Ὡδὴ γ΄ (Οὐρανίας ἀψίδος)

Ὡς καλὸν καὶ φιλόθεον, ὀσιακὸν σέμνωμα, καὶ μοναζουσῶν ὑπερτέρα, καὶ ἐνδιαίτημα, πρὸς τὰ σκηνώματα, τῶν οὐρανῶν μετετέθης, εἰς ζωὴν τὴν ἄληκτον, καὶ πανευφρόσυνον.

Μοναστῶν ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος πανάριστον, δόξα τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχεις, Ἀγγέλων σύσκηνος, σὺ γὰρ ἐλάμπρυνας τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν, τῷ μαρτυρικῷ σου, στέφει ἀξιάγαστε.

Ἀνεδείχθης τοῦ Πνεύματος, περικαλλὲς σκῆνωμα, σὲ κατοικητήριον ἔσχε, ἡ Παναγία Τριάς διό καὶ ἡθλησας, καὶ τῶν τερπνῶν ἡξιώθης, νῦν ἀγαλλομένη εἰς τὰ οὐράνια.

Τοὺς ἐν θλίψεσιν ὄντας, διάσωσον, Δέσποινα, καὶ τοὺς πειρασμοὺς κλονουμένους πάντας ἀπάλλαξον, ταῖς ἱκεσίαις σου καὶ μεσιτείαις, Παρθένε, ὡς ἀγνή ὑπάρχουσα Θεομακάριστε.

Διάσωσον ὀσιομάρτυς, σοὺς δούλους καὶ περιφρούρει, ἀπὸ λύπης καὶ συμφορῶν εἰς σὲ καταφεύγομεν ὡς ἔχουσαν ἐκτενῆ παρρησίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄ (Πρεσβεία...)

Πεινώντων τροφός, ἐδείχθης πανόλβιε, τὸν πλοῦτον, σοφή, ἐσκόρπισας, ἔδωκας, ἀσκητικῶς βιώσασα· Φιλοθέη ἔνδοξε, πλούτισον καὶ ἐκ πενίας λύτρωσαι ἡμᾶς, καὶ σῶσον, ταχέως μεσιτεύουσα.

Ὦδὴ δ΄ (Εἰσακήκοα Κύριε...)

Ὅρφανῶν πάντων γέγονας, μήτηρ καὶ τροφός καὶ καταφύγιον, καὶ πρὸς ὄρμον καθωδήγησας, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας, πανεύφημε.

Θεραπείαν νοσοῦντων ἐδείχθης καὶ λιμὴν πάντων εὖδιος, καὶ τυράννους σὺ κατήσχυνας, ἀνδρικῶ νευρούμενη φρονήματι.

Ἐξ ἐχθρῶν τῶν μισούντων τὴν σὴν πόλιν φύλαττε ἀπαράτρωτον, καὶ ἀνέδειξον πανίσχυρον, Φιλοθέη μάρτυς τρισμακάριε.

Σὲ λιμένα καὶ τεῖχος, καὶ καταφυγὴν ἀρραγῇ κεκτήμεθα, τάς ψυχὰς ἡμῶν εἰρήνευσον, καὶ παθῶν δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Ὦδὴ ε΄. (Φώτισον ἡμᾶς...)

Φώτισον ἡμῶν, τᾶς καρδίας καὶ ἐνίσχυσον, τὴν σὴν βοήθειαν διδοῦσα σεμνή, χαριτόβρυτε, πηγὴ πανευφρόσυνε.

Λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων καὶ ἀπάλλαξον τῆς φθοροποιοῦ καταπτώσεως, καὶ ὀχύρωσον ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ σου.

Λάμπρυνον τὸν νοῦν, μοναστῶν σου καὶ ἐγκαίνισον, τῇ πρὸς Θεὸν θερμῇ μεσιτείᾳ σου, σὺ γὰρ ὑπάρχεις συμπαθὴς καὶ εὐύλατος.

Ὁδήγησον ἀγνή, εἰς λιμένα εὐσπλαχνίας σου, τάς ψυχὰς ἡμῶν καὶ περιφρούρησον, καὶ τὴν ὑγίαν τοῖς νοσοῦσι δώρησαι.

Ὦδὴ στ. (Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...)

Τῶν κάτω κατεφρόνησας καὶ ὑψώσας, ἑαυτὴν πετρώσασα πρὸς ἄνω, καὶ τῶν πληγῶν ἀφελοῦσα τὸ κέντρον, τὰ λυπηρὰ εἰς δόξαν μετήλλαξας, καὶ ἄδεις νῦν ἐν οὐρανοῖς, τὸν ποθοῦμενον πάντοτε βλέπουσα.

Ἀντίληψις τῶν ἐν λύπαις πάνσεμνε, τῶν ἀδικούμενων ὥφθης προστάτις, τῶν πρὸς τὴν σὴν προστρέχόντων πρεσβείαν, ἀρυομένων γλυκεῖάν σου μέθεξιν, καὶ πάντων τῶν ἐν συμφοραῖς, συμπαθὴς καὶ βεβαία ὀχύρωσις.

Φρουρὸν σέ, καὶ θερμὸν προπύργιον, τῶν Ἀθηναίων εὔρε σε ἡ πόλις· τοῖς σοῖς λειψάνοις προστρέχει τοῖς Θείοις, καὶ δαψιλῶς λαμβάνει τάς χάριτας, διάσωσον ἐκ τῶν δεινῶν· Φιλοθέη μαρτύρων ἀγλάϊσμα.

Λιμένα σε, Παναγία ἔχομεν, καὶ μεσίτριαν καὶ σκέπην καὶ τεῖχος· τῶν ἐνάντιων ἐνέδρας συνθλάζεις καὶ τάς καρδίας κουφίζεις, Πανάχραντε καὶ διασώζεις ἅπαντες δεινῶν, Φιλοθέης ταῖς θεαῖς δεήσεσι.

Ἀπάλλαξον, ἀπὸ θλίψεων, τοὺς ἱκέτας σου Φιλοθέη· καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Χριστὸν τὸν Φιλάνθρωπον, ὡς ἔχουσα πρὸς Θεὸν παρρησίαν.

Ἄχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως ἔπ' ἔσχατων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα
δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος β΄.

Ἀγάπης πηγὴ ἐδείχθης ἀκένωτος, Φιλοθέη σεμνή, αἰχμαλώτων ἡ λύτρωσις,
ἱκετεύουσα μὴ παύσῃ ὑπὲρ σῶν ἱκετῶν, ἀλλὰ ἵθυνον ὡς ἀγαθή, καὶ πρὸς λιμένα γαληνόν,
τοὺς εὐλαβῶς προσκυνοῦντας σε. Λύτρωσαι τῶν κινδύνων, καὶ σῶσον ἐκ τῶν μισούντων, ἡ
τῶν μαρτύρων καλλονή, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Δόξα....Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.....

Καὶ νῦν....

Ταῖς τῆς Θεοτόκου....

Ἐλεῆμον ἐλέησον με ὁ Θεός κατά τό μέγα ἔλεος σου....

Προσόμοιον

Ἦχος πλ.β΄ (Ὁλην ἀποθέμενοι)

Ὁλη ἀποαστράψασα, τῇ τῆς ψυχῆς φωταυγείᾳ, Φιλοθέη πάντιμε, σκεῦος
ὠραιότατον, καὶ μυρίπνοον, ὅρος γὰρ κατάσκιον· ἐξυμνεῖν οὐ δύναμαι, τὰ πολλά σου
κατορθώματα, καὶ οὓς ὑπέμεινας ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, πόνους τῆς ἀσκήσεως καὶ
τοῦ μαρτυρίου τὴν ἄθλησιν. Μήτηρ σὺ Παρθένων, τροφὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χρηρῶν, ἐν
τῷ χειμῶνι ἐξήνθησας, ἄνθος εὐωδιστατον.

Ὁ ἱερεύς· Σῶσον, ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου....

Κυρις ἐλέησον ιβ΄

Μετὰ δὲ τὸ Ἑλέει καὶ Οἰκτιρμοῖς...ἀποπληροῦμεν τὰς λοιπὰς ὡδὰς τοῦ κανόνος.

Ὦδὴ ζ΄ (τὴν ἡμῶν σωτηρίαν)

τὴν λαμπράν σου πορείαν, ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἐγκωμιάζομεν, ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις,
ἐβλάστησας ὡς ρόδον, καὶ τὸ Ἄστυ ἐκόσμησας, τὰς ἡδυπνόους ὁσμαῖς, τῶν σεπτῶν σου
λειψάνων.

τὴν πηγὴν τοῦ ἐλέους διὰ πρεσβειῶν σου τοῖς πᾶσι ἄνοιξον· κρουνοὺς χαρίτων
βρύεις, καὶ νόσους θεραπεύεις, καὶ ἐχθρῶν λύεις τὰς φάλαγγας, ἵνα τιμῶμεν ἀεὶ τὰ θεία
λείψανά σου.

Θησαυρὸς εὐσεβείας, καὶ πηγὴ εὐσπλαχνίας, ὥφθης τοῖς πάσχουσι, καὶ τοῖς
διωκομένοις, προπύργιον καὶ σκέπη, ἀντιληπτῶρ καὶ πρόμαχος, ὦ Φιλοθέη σοφὴ,
μαρτύρων ὠραιότης.

Ἡ μεσίτρεια πάντων τῶν δεινῶς πεπτωκότων, σὺ μῆτερ γέγονας, καὶ τῶν
πολεμουμένων ἀσπίς καὶ προστασία, Παρθένε καὶ λύτρωσις, ἡ καταυγάζουσα ἀεὶ πιστῶν
τὰς διανοίας.

ᾠδὴ η΄.

Τῆς ἀμαθείας τὰ ἐρέβη, διαλύεις, φῶς Χριστοῦ διαχέουσα πᾶσι καὶ καταφαιδρύνεις ἡμῶν τὰς διανοίας.

Τῶν κακοδόξων τᾶς ἐνέδρας, ἀφανίζεις, καὶ πλοκάς κακοβούλους συντρίβεις· ὅθεν σὲ γεραίρει Ἀθηναίων ἡ πόλις.

Ὁμολογίαν τὴν σεμνὴν τοῦ Χριστοῦ σου, ἀνδρικῶ φρονήματι δίδως, καὶ καταπαλαίεις ἀλλοπίστων τὰ θράση.

Τῆς τοῦ Υἱοῦ σου θερμουργοῦ προστασίας, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας Παρθένε, καὶ ἐπιζητοῦντας, ἀξίωσον ἐν τάχει

ᾠδὴ θ΄.

Κρουνούς μου τῶν δακρύων, βλέψον Φιλοθέη καὶ σπεῦσον, καὶ βοηθὸς γενοῦ μοι σοῦ δέομαι, τῶν λυπηρῶν τᾶς αἰτίας κατασυντρίβουσα.

Καρδίαν μου καὶ χεῖλη, καθαρὸν θερμαῖς σου πρεσβείαις καὶ τῆς ψυχῆς τὸν ζόφον διάλυσον, ἐν παρρησίᾳ πολλή, ἣν ἔχεις πρὸς Κύριον.

Ἐν ὥρᾳ τοῦ κινδύνου, τοῦ ὀφews κακίστας, λῦσον σεμνή, φοβεράς καὶ δεινὰς ἀπειλάς, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μακράν, ταύτας ἀπέλασον.

Τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις, ἐκδίωξον ἐν τάχει, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν εἰρήνην, Παρθένε ἀγνή, τῆς Φιλοθέης πρεσβείαις, τοῖς πᾶσι δώρησαι.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Ἀθηναίων ὁ θησαυρός, Φιλοθέη μάρτυς, τῶν ὁσίων ἡ Καλλονή, καύχημα Ἑλλάδος, καὶ ὀρθόδοξων κλέος, μετὰ σπουδῆς ἀξίως, πάντες ὑμνοῦμεν σέ.

Ἀηδὼν γλυκύτατε καὶ σεμνή, μετὰ παρρησίας ἡ κηρύξασα τὸν Χριστόν, καὶ ἀξιωθείσα μαρτυρικοῦ στεφάνου, καὶ δόξης αἰώνιου, σὲ νῦν γεραίρομεν.

Ἐλαμψας τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καταφλεγόμενη, ὑπὸ θείου ὄντως πυρός· τοῦ Πνεύματος σκεῦος ἐδείχθης, Φιλοθέη, καὶ τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν ἐστήριξας.

Ἀλάβαστρον μύρου ὀσιακοῦ, ἐκχέεις πλουσίως, εὐωδίαν τὴν εἰς ψυχάς, τῶν μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου προσιόντων, τοῖς θείοις σου λειψάνοις, ὧ πανασίδιμε.

Στεναγμούς καὶ δάκρυα καὶ δεινὰ, τῶν τῆς ἀμαρτίας ἀποδίωξον ἀφ' ἡμῶν καὶ σκέπε τὴν στοργὴν σου, τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν, τὸν Κτίστην δυσωποῦσα θεαίαις πρεσβείαις σου.

Εἴτα· Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν.

Ὁ ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν...

Μεθ' ὃ μνημονεύει πάλι τῶν πιστῶν, ὑπὲρ ὧν ἡ Παράκλησις γίνεται καὶ ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν.

Μετ' αὐτὴν δέ, ἐν ὅσῳ οἱ πιστοὶ προσκυνοῦν τὰ ἱερὰ Λείψανα τῆς Ἀγίας, ψάλλοντα τὰ παρόντα τροπάρια

Προσόμοια

Ἦχος β' (Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου)

Ὡσπερ ἡ καλλίστη χελιδὼν, ἐν τυραννικῷ σκότει ἐφάνης, προαναγγέλουσα, ἔαρ τὸ γλυκύτατον, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, καὶ κηρύττουσα πίστιν, ἀγάπην θυσίαν, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔθηκες τῷ σῶμα σου σφάγιον ἄμωμον, οὕτω δὲ τὸ φυτὸν εὐσεβείας, ἐν πολυωδύνῳ πατρίδι, ἀρδευθὲν τῷ αἵματί σου ἠΐξησεν. Ὡσπερ ὁ ἀστήρ αὐγερινός, σκότη τὰ πυκνὰ ἐξαλείφει, καὶ διαχέει τὸ φῶς, οὕτω σὺ διέλαμψας καταφωτίζουσα, σκοτεινὰς διανοίας, πεσοῦσας καρδίας, τῶν χειμαζομένων ἐκ δολερᾶς ἀπειλῆς· μήτερ Φιλοθέη ὁσία, ρῦσαι καὶ ἡμᾶς τῶν κινδύνων, τῇ θερμῇ πρὸς Κύριον πρεσβείᾳ σου.

Ὁ ἱερεύς·
Δι' εὐχῶν....